

РЕШЕНИЕ

№ 9298

гр. София, 09.03.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 80 състав, в публично заседание на 05.03.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Виржиния Петрова

при участието на секретаря Цветелина Заркова, като разгледа дело номер **1146** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство е по реда на чл. 145 и сл. Административнопроцесуалния кодекс, във връзка с чл. 172, ал. 5, вр. чл. 171, т. 1, б. "З" ГГ) от Закона за движение по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба от П. Н. К. от [населено място], против Заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ЗППАМ) № ГРАМ-1698304/25.11.2025 г., издадена от мл. автоконтрольор към РУ-Т., ОДМВР Л., с която за нарушение на чл.175, ал.3 ЗДвП на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка (ПАМ) по чл. 171, т. 1, б. 3)ГГ) ЗДвП – временно отнемане на свидетелство за управление на моторно превозно средство (СУМПС) на водач, който е извършил нарушение на чл. 175, ал. 3 от ЗДвП, до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца.

В жалбата се навеждат доводи за неправилност и незаконосъобразност на обжалваната заповед. Твърди, че жалбоподателят не е знаел, че регистрацията на автомобила му е прекратена, като веднага след това е сключил валидна застраховка, която представя по делото. Изтъква, че мярката има превантивен характер, при което в конкретния случай рискът е отстранен и няма основание СУМПС да продължава да бъде отнета. Сочи, че мярката не е съразмерна на нарушението. По тези съображения се иска оспорената заповед да бъде отменена.

В съдебно заседание жалбоподателя се представлява от адв.П., който поддържа жалбата.Претендира разноски.

Ответникът не се явява, не се представлява.

Съдът, като обсъди събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Със Заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ЗППАМ) № ГРАМ-1698304/25.11.2025 г., издадена от мл. автоконтрольор към РУ-Т., ОДМВР Л. , на основание чл. 22 ЗАНН, на жалбоподателя е наложена ПАМ по чл. 171, т. 1, б. "З" ГГ) ЗДвП, а именно временно отнемане на СУМПС на водач, който е извършил нарушение по чл. 140, ал. 1, пр. 1 ЗДвП, до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца.

Заповедта е обоснована с това, че на 25.11.2025 г. около 10.45 часа в [населено място] по [улица] управлява лек автомобил с рег. [рег.номер на МПС], собственост на „Небеко“ ООД, като след извършена проверка се установило, че автомобила е със служебно прекратена регистрация по чл. 143, ал. 10 ЗДвП от 11.11.2025г. Така описаното нарушение е квалифицирано като нарушение на чл. 140, ал. 1, пр. 1 ЗДвП. За същото нарушение на 25.11.2025 г. е съставен Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) № 668810.

По делото като писмени доказателства са приети документите съдържащи се в административната преписка.

При така установената фактическа обстановка се налагат следните правни изводи:

Заповедта е издадена от компетентен административен орган по смисъла на чл. 172, ал. 1 ЗДвП. Видно от цитираните заповеди издателят на акта е териториално и материално компетентен.

В заповедта са посочени правните основания за издаване на акта - чл. 22 ЗАНН и чл. 171, т. 1, б. 3)ГГ) ЗДвП. Като фактически основания, мотивирали органа да постанови заповедта, са посочени съставеният АУАН № 668810/25.11.2025 г., фактическата обстановка във връзка с констатираното нарушение, както и нарушената правна норма. Словесното описание на нарушението в АУАН ясно и в достатъчна степен индивидуализира деянието, като е налице съответствие на фактическите с посочените правни основания за прилагане на процесната ПАМ. Предвид наличието на посочени фактически и правни основания за издаването на заповедта, от които става ясно от кои юридически факти органът черпи упражненото от него публично субективно право и писмената форма на акта, съдържащ необходимите реквизити по чл. 59, ал. 2 АПК, настоящият състав на съда приема, че е спазена установената форма за издаване на административния акт.

Процесният акт е издаден при спазване на приложимите административнопроизводствени правила, с оглед спецификата на мерките по чл. 171 ЗДвП. Разпоредбата на чл. 172, ал. 5 ЗДвП препраща към АПК единствено по отношение на обжалването на заповедта за налагане на ПАМ. В случая, оспорената заповед за прилагане на ПАМ е издадена след като административният орган е съобразил констатираното нарушение, установено със съставения АУАН, при съблюдаване на основните принципи на административния процес - преди да издаде заповедта за прилагане на ПАМ е изяснил фактите и обстоятелствата от значение за случая - както е

регламентирано в чл. 35 АПК, принципа за законност - чл. 4, ал. 2 АПК и принципа за служебното начало в административния процес - чл. 9, ал. 2 АПК. Съдът намира, че органът не е допуснал нарушение на административно-производствените правила, което да обосновава извод за наличие на основания за отмяна на оспорения акт.

Съгласно чл. 171, ал. 1 ЗДвП, принудителните административни мерки се прилагат за осигуряване безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения, т. е. тези мерки са от вида на преустановяващите и превантивни ПАМ. Сред една от хипотезите на чл. 171, т. 1, б. 3) ЗДвП за прилагане на водач на принудителната административна мярка "временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство" до решаване въпроса за отговорността, е и случаят, в който водач управлява МПС, след като е извършил нарушение, за което е предвидено налагане на наказание лишаване от право да се управлява МПС, в конкретния казус – такова по чл. 175, ал. 3 ЗДвП. В случая от жалбоподателят не се оспорва, че е управлявал процесния автомобил, т. е. че е бил водач на МПС по смисъла на чл. 175, ал. 3 ЗДвП. Безспорно се установява, че към момента на проверката управляваният от него автомобил е бил с прекратена регистрация поради липса на валидно сключена застраховка "Гражданска отговорност".

Независимо от гореизложеното, настоящият състав намира, че оспорената заповед е непропорционална и несъответна на целта на закона, с оглед настъпилото в деня на нарушението служебно възстановяване на регистрацията на управляваното от жалбоподателя МПС. Принудителните административни мерки, каквато по дефиниция и по съдържание е приложената мярка по чл. 171, т. 1, б. 3) ЗДвП, са форма на държавна принуда, налагащи неблагоприятни последици на адресата с цел постигане на правно определен резултат. Правният резултат, който законът цели с прилагането на ПАМ по чл. 171, т. 1, б. "з" ЗДвП, е осигуряване безопасността на движението по пътищата и преустановяване на нарушенията. От друга страна обаче, разпоредбите на чл. 6, ал. 1 и ал. 5 АПК регламентират като проявление на принципа за съразмерност задължение за административните органи да се въздържат от актове и действия, които могат да причинят вреди, явно несъизмерими с преследваната цел. Това от една страна гарантира осъществяването на преследваната от закона цел без да се надхвърля необходимото за нейното постигане, а от друга – прилагането на ограничителните мерки да се основава изключително на личното поведение на лицето. Наложената ПАМ не се основава на необходимост от налагане на ограничението за постигане на предвидена в закона цел. Процесното нарушение е незабавно отстранено и регистрацията на автомобила е възстановена ex lege, съгласно нормата на чл. 143, ал. 10 ЗДвП, поради сключената валидна застраховка "Гражданска отговорност". Видно от представената застрахователна полица на същия ден на констатиране на нарушението – 25.11.2025г. е подновената застрахователната полица, както и според справка от ИС на МВР, служебната регистрация на автомобила е била вече възстановена. След като това е така, напълно безпредметно е отнемането на СУМПС на водача на този автомобил за срок до решаване на въпроса за отговорността му, но не за повече от 6 месеца, тъй като целите на ПАМ са постигнати. При установените факти по преписката неясно и необосновано остава как наложената ПАМ би изпълнила иманентно присъщите за всяка ПАМ превантивни или преустановителни цели и функции (яснота в тази насока не внася и т. 10 от мотивите към проекта на Закон за изменение и допълнение на Закона за движението по пътищата Вх. № 51-402-01-25/17.12.2024 г., с който е приета новата разпоредба на чл. 171, т. 1, б. "з" ЗДвП). Продължаването на ПАМ от вида на процесната спрямо водача придобива санкционен характер и представлява форма на предварително изпълнение на наказанието, което евентуално би било

наложено за констатираното нарушение по чл. 175, ал. 3 ЗДвП, какъвто характер мярката не би следвало да има. Отделно от изложеното към датата на служебно прекратената регистрация 11.11.2025г. е приложима нормата която задължава контролните органи от да уведомяват собствениците на МПС-та и която има следното съдържание: Служебно се прекратява регистрацията на пътни превозни средства, за които е получено уведомление от Гаранционния фонд по чл. 574, ал. 11 от Кодекса за застраховането. Съдът намира, че неуведомяването на К. по реда на чл. 143, ал. 10 от ЗДвП за прекратената регистрация е съществено процесуално нарушение, което да е самостоятелно основание за отмяна на оспорената заповед.

Предвид гореизложеното, оспорената заповед следва да бъде отменена като незаконосъобразна.

Жалбоподателят претендира разноски, поради което такива следва да се присъдят в размер на 505.11 евро.

По изложените съображения и на основание чл. 172, ал. 2, пр. Последно и ал. 5, изр. 2 АПК, Административен съд – София град,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалбата на П. Н. К. от [населено място], Заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ЗППАМ) № ГРАМ-1698304/25.11.2025 г., издадена от мл. автоконтрольор към РУ-Т., ОДМВР Л., с която за нарушение на чл.175, ал.3 ЗДвП на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка (ПАМ) по чл. 171, т. 1, б. 3)ГГ) ЗДвП – временно отнемане на свидетелство за управление на моторно превозно средство (СУМПС) на водач, който е извършил нарушение на чл. 175, ал. 3 от ЗДвП, до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца.

ОСЪЖДА ОДМВР-Л. да заплати на П. Н. К. разноски по делото в размер на 505.11 евро.

Решението не подлежи на обжалване.